

Trei Ape si doi pesti

joi, 28 februarie 2013

{xtylo_quote}Se întâmpla cu mulci ani în urm ,
 undeva pe la începutul ascensiunii mele, în perioada formării
 _lefirii pescarului de azi, adică a pescarului sportiv.{/xtylo_quote}

Trebuie să recunosc că, pe atunci, îi
 cunoșteam aproape pe toți pescarii din comună, mai ales pe cei
 sportivi, care nu erau prea mulți la număr, înșiși prieteni
 apropiați din rândul pescarilor cu acte în regulă, aveam numai
 unul, pe lașuca Martin. ^i ceilalți pescuiau, dar fără permis și
 nu prea erau de acord cu pescuitul pe malul unui lac sau malul unui
 fluviu minunat cum este Dunărea, considerând aceasta o pierdere de
 timp. Ei se mulțumeau cu pescuitul mrenei brumării și al cleanului
 din spatele casei, pescuit ce era la îndemână oricui în acea
 vreme. Așadar, nici eu nu știu cum am reușit, cu multă trudă și
 muncă de lămurire, să-i văd jesc pe câțiva dintre prieteni să
 facem o ieșire la pescuit la munte, pe barajul de acumulare Trei
 Ape.

Era sfârșitul toamnei și iarna deja
 începuse să-ți trzeze sosirea prematură. Așadar mi-am luat
 inima în dincă și împreună cu patru prieteni de-ai mei, lașuca,
 Luka, cumnatul meu și un vecin, am plecat într-o lume cunoscută
 numai de noi, pescarii împătimiți într-ale noastre. Primul dintre
 cei patru, era pescar cu acte la zi, al doilea, un novice într-ale
 pescuitului, dar lefuit de mine mai târziu, și-a achitat taxa de
 pescuit pe o zi direct la locul faptei, iar ultimii doi erau fără
 pretenții, dornici mai mult de aer curat și aventură. Am ajuns pe
 malul lacului încă din primele ore ale dimineții. Cunoșcând lacul
 cel mai bine, eram responsabil cu alegerea locului de pescuit și cu
 montarea becelor la linie fixă cu peștii vii, prins pe râul
 Caraș cu o zi înainte. Mai aveam și viermi și răme negre de
 pământ. În timp ce lașuca mă ajuta la montat, ceilalți doi
 nepescari se ocupau cu adunarea lemnului pentru foc și pregătirea
 prânzului. În tot acest timp, domnul Luka se tot lăuda cu noile
 lui achiziții în materie de pescuit și camuflaj, adică o undică
 nouă și un costum impermeabil foarte bine camuflat, atât de bine
 camuflat, spunea el, încât dacă se apropia de un puiet de molid cu
 greu puteai deosebi cine-i Luka și cine-i pomul. El a optat să
 controleze malurile lacului dimprejur cu voblerul, cu toate că i-am
 atras atenția că pe vremea rece peștii nu sunt atât de activi
 precum vara, iar ansele și prinde ceva sunt foarte mici, dar, m
 rog, explică-mi asta unui novice. Între timp, peștii și-au început
 recitalul la becele cu linie fixă, aproape simultan la toate cele
 șase bece, care erau echipate cu clopocel. Aveam parte de
 trei turi puternice, am tot contractat uitându-mă începând
 peștele prindător, când eu, când lașuca, înșiși toate acestea
 erau în zadar, fără nici o captură. Nu știam de ce rămăneam
 atât de repede fără peștii orii momentului și am decis să ne
 oprim puțin, să ne reculegem și să analizăm situația. Între
 timp venise și domnul Luka. Acesta, cum era de așteptat, fără
 nici o captură și încetul cu încetul au cam început să mi se
 spargă borcanele în cap, că doar eu eram răspunzător cu

destinacia Trei Ape. Mi se repro_a c de ce nu ne-am dus la Dun re sau în alt parte, de ce a_a, de ce altfel etc... Luka era cel mai ofticat. Atunci am deschis o sticl plin cu „licoarea lui Bachus” ca s se calmeze Luka _i s mai potolim pucin spiritele, dar _i pentru a evalua mai bine situacia. La un moment dat, a început _i ploaia. La început câciva stropi, dup aceea tot mai tare _i am început s ne facem griji pentru preg tirea prânzului, deoarece nu aveam decât pâine _i carne crud . Pân la ora prânzului nici un pe_te nu-_i f cuse aparicia în juvelnicele noastre. Am montat o undic cu linie fin _i cu plut , _tiind de existenca carasului în lac, pe care i-am dat-o cumnatului meu s pescuiasc . Acesta, dup câteva lans ri, scoate un clenuc de vreo 200gr, bineînceles, eliberat imediat, acesta fiind singurul pe_te de pân atunci. Îns r mânea misterul atacurilor la becele fixe _i a hocilor care ne furaser pe_ti_orii momeal . I-am cerut p rerea lui Luka, dar el nu _tia nimic.

Pentru c nici dup ce mâncasem ploaia nu d dea semne c vrea s se opreasc , am hot rât s schimb m locul, îns aceea _i poveste: lansare, atac _i când s începi, nimic. Pân la un moment dat, când la una dintre lansetele mele am descoperit un pui de ^al u, “stilouar” cum îmi place mie s -l numesc. El era hocul din acea zi cu ghinion, mult ploaie _i frig, fenomen resimcit pân în m duva oaselor de c tre noi toci. El _i ai lui s-au osp tat pe s turate cu pe_ti_orii no_tri _i era aproape imposibil s -i începi cu cârlige mari _i triple pentru c erau mici, de m rimea palmei.

Am decis de comun acord s punem cap t aventurii noastre de la munte în acele condicii extreme, deoarece ploaia nu se oprise toata ziua _i eram uzi pân la piele. Am plecat cu o amintire _i o experienc nepl cut de la Trei Ape. Prinsesem în total doi pe_ti, nici mai mult nici mai pucin, un salaia _i un clenuc r t cit. Vecinul meu, domnul _ofer, mai glumec din fire, ne-a zis c era mai bine s fi pr jit pe_tii momeal _i s fi f cut o m m lig cu smântân _i mujdei de usturoi, unde, dac mai ad ugam _i o lad de bere, tot ie_eam mai ieftin _i mai uscaci decât s ne aventur m pe un lac de munte _i s st m toat ziua în ploaie, concluzie cu care eram aproape toci de acord.

Petru
Milo_